

дългъ. Ние имаме дългъ госпожице, па и татко е безъ работа, та мама не може да ни готви. Ние по нѣкога съвсѣмъ не вечеряме, завърши плачишкомъ дѣтето. М. не слушаше вече; тя се прѣнесе въ кѣщицата край рѣката, къдѣто ѝ се прѣдстави картината на мизерията: зима, студове, нѣма работа, шестъ дребни дѣца, майка и баща съ отчаяние гледатъ своитѣ изнурени дѣца, които гладуватъ и мръзнатъ! Тя потрепера, изправи се, прѣмина стаята на длъжъ, спрѣ се, извади отъ джеба си, колкото пари се намѣриха и бързо ги спушна въ рѣката на дѣтето. Момиченцето я спрѣ, като я хвана за рѣката. То бѣ скочило, като да го бѣха ужилили паритѣ, които му даде неговата учителка.

— Не ми давай, госпожице, не мога да ги взема, пошепна то.

Въ този гласъ се чувствуваше, сѣкашъ, страдание, оскърбена гордостъ и безпрѣдѣлна тѣжа.

Монетитѣ се разсипаха по пода.

М. сграбчи бѣдното дѣте, притисна го силно до гърдитѣ си и сложи на челото му гореща цѣлунка.

Развълнувана, тя изхвъркна изъ стаята, като бършеше очитѣ си. — Бѣдно, нещастно дѣте! Ти гладувашъ, търпишъ лишения, но пакъ обичашъ себе си, обичашъ и училището, гдѣто идешъ съ пълно съзнание да извлѣчешъ полза, да просвѣтишъ ума си и да облагородишъ сърцето си. Учителката не знаеше, съ какво друго да си обясни отличния успѣхъ на това бѣдно дѣте.

— Вашата другарка е по-добрѣ, каза тя на ученикитѣ, които я посрѣщнаха съ въпросителенъ погледъ, кога се завърна пакъ въ класа.

Всички се успокоиха и обучението се продължи до края на часа, но М. не бѣше вече весела: нейното чело бѣ помрачено отъ тѣжни мисли.

На края на урока тя повика нѣколко отъ по-заможнитѣ свои ученички въ канцеларията, дѣто се разговаря съ тѣхъ прѣзъ цѣлото междучасие. Никой сетнѣ не узна, какво имъ е говорила, защото тѣ бѣха дали дума